

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Ecoinstitut o.s.,** se sídlem Jiráskova 1337, Hořice, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem, se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2011, č. j. 9843/ZP/2011-PE-9, za účastí osob zúčastněných na řízení: **1) Technické služby Hradec Králové**, se sídlem Na Brně 362, Hradec Králové, **2) Ing. M. Š.**, **3) Statutární město Hradec Králové**, se sídlem třída ČSA 408, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 9. 2012, č. j. 30 A 56/2011 - 58,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 9. 2012, č. j. 30 A 56/2011 - 58, **se ruší**.

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 10. 10. 2011, č. j. 9843/ZP/2011-PE-9, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. V řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2011, č. j. 9843/ZP/2011-PE-9, **je** žalovaný **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 640 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ondřeje Tošnera.

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 56/2011 - 58 ze dne 21. 9. 2012 byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. 9843/ZP/2011 - PE - 9 ze dne 10. 10. 2011, kterým žalovaný zamítl odvolání osoby zúčastněné na řízení ad 2) a žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 11. 4. 2011, zn. MMHK/050942/2011 zp2/mrk. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo povoleno

kácení čtyř topolů a zamítnuto kácení jedné lípy srdčité v rámci rekonstrukce ulice Zámostí v Hradci Králové na pozemku p. č. 327/1 v k. ú. Malšovice u Hradce Králové a zároveň bylo rozhodnuto o provedení náhradní výsadby a o dalších podmínkách rozhodnutí. Řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zahájeno na žádost vlastníka předmětného pozemku – osoby zúčastněné na řízení ad 3), a to prostřednictvím osoby zúčastněné na řízení ad 1). V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo mimo jiné uvedeno, že v daném případě existuje *„několik závažných důvodů pro povolení kácení, a to zejména bezpečnostní riziko, zhoršená vitalita, nutnost opravy inženýrských sítí a plánovaná oprava komunikace.“*

[2] Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž mimo jiné namítal rozpor rozhodnutí se zákonnými podmínkami pro kácení dřevin, stanovenými v § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny). Jednak totiž podle něj v daném případě nebyl žádný závažný důvod pro kácení a v předcházejícím řízení ani nebyl prokázán a jednak nebyl dostatečně prokázán ani stav stromů. Ke svému odvolání žalobce přiložil posudek soudního znalce v oboru Ing. Pavla Bulíře, Ph.D., ze dne 26. 3. 2011, který si nechal vypracovat za účelem nezávislého posouzení aktuálních kvalitativních parametrů dřevin, především pak jejich zdravotního stavu, provozní bezpečnosti a sadovnické (krajinářské) hodnoty.

[3] Žalovaný svým shora citovaným rozhodnutím odvolání žalobce, jakož i odvolání osoby zúčastněné na řízení ad 2), zamítl a předchozí správní rozhodnutí ve věci potvrdil. Ve svém rozhodnutí přitom rozsáhle vycházel ze znaleckého posudku Ing. Pavla Klevcova ze dne 12. 8. 2011, jejž si v rámci odvolacího řízení nechal zpracovat. Úkolem znalce bylo mimo jiné posoudit aktuální zdravotní stav dřevin, vyhodnotit jejich estetický a funkční význam a posoudit perspektivu jejich dalšího vývoje v případě realizace výše uvedeného projektu rekonstrukce ulice, jakož i v případě realizace projektu a zároveň realizace udržovacích a bezpečnostních opatření doporučených ve znaleckém posudku Ing. Bulíře. Dle znaleckého posudku Ing. Klevcova je zdravotní stav všech čtyř posuzovaných topolů výrazně zhoršený, jejich vitalita zřetelně narušená a stabilita závažně narušená; všechny čtyři stromy jsou hodnoceny jako provozně nebezpečné a z provozně-bezpečnostního hlediska by bylo vhodnější je pokácet. V případě realizace projektu rekonstrukce ulice dojde podle názoru znalce k vážnému poškození kořenových systémů dřevin a díky tomu ke snížení jejich životnosti a perspektivy, což však v posudku Ing. Bulíře, vzhledem k jeho zadání, nebylo zohledněno. Na závěr svého rozhodnutí tak žalovaný shrnul, že kácení topolů bylo prve povoleno z bezpečnostního důvodu, přičemž dle znaleckého posudku je jejich zdravotní stav zhoršený, stromy jsou provozně nebezpečné a ani provedením řezů v jejich korunách (coby bezpečnostních opatření) nebude zaručena dlouhodobá bezpečnost; nadto v takto silně redukované podobě by přišly o svou estetickou funkci. Stromy se nacházejí poblíž školního zařízení a byly předloženy důkazy o pádu jejich větví. Proto žalovaný rozhodl o zamítnutí obou odvolání a potvrzení jimi napadeného rozhodnutí.

[4] Proti popsanému rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou ke krajskému soudu, v níž podrobně rozvedl, proč je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, konkrétně s § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a s § 3 a § 50 odst. 3 správního

řádu. Krajský soud svým rozsudkem žalobu zamítl, neboť se s rozhodnutími správních orgánů ve věci zcela ztotožnil. V odůvodnění se plně odkázal na hodnocení a závěry žalovaného, jež rozsáhle citoval, a dále uvedl, že žalovaný dostál zákonným požadavkům na vydání povolení ke kácení a jeho závěry vychází ze znaleckého posudku Ing. Klevcova i z vlastních poznatků zjištěných při místním ohledání. Jak krajský soud osvětlil, posudek Ing. Klevcova má přitom vyšší vypovídací hodnotu nežli druhý předložený posudek. V neposlední řadě pak krajský soud reagoval i na nová zjištění, předložená žalobcem již v řízení před žalovaným, ohledně omezeného výskytu kořenového systému dotčených topolů v místě stavebních prací, a tudíž menšího ohrožení a zasažení stromů stavebními pracemi; tato zjištění však podle krajského soudu nemohou zpochybnit zákonnost a přesvědčivost závěru žalovaného, ba naopak jej umocňují.

[5] Rozsudek krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel trvá na tom, že kácení předmětných dřevin bylo povoleno v rozporu s § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť v daném případě chybí nezbytný závažný důvod pro povolení kácení. Dle znaleckého posudku Ing. Bulíře a v zásadě i z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že předmětné dřeviny mají svůj estetický a funkční (respektive kompoziční, ekologický a krajinářský) význam; přičemž jako závažný důvod pro jejich kácení byl uveden důvod bezpečnostní. Závěry žalovaného, potvrzené následně krajským soudem, se ovšem v tomto ohledu opíraly o posudek Ing. Klevcova, podle nějž by v případě realizace projektu rekonstrukce ulice došlo podstatnému narušení statiky daných stromů. Tyto závěry zmíněného znalce jsou však nepoužitelné, neboť znalec při jejich formulaci vycházel z předpokladu, že stromy v případě realizace projektu přijdou o cca ¼ až ½ důležitého kořenového systému, což se v průběhu rekonstrukce ulice nepotvrdilo. Naopak při ní, a to ještě před rozhodnutím žalovaného, vyšlo najevo, že nedošlo k závažnému poškození kořenového systému dřevin. Podle stěžovatele tak bylo prokázáno, že není dán žádný bezpečnostní důvod vyžadující jako jediné řešení pokácení stromů. A nelze tak ani akceptovat tvrzení soudu o irelevanci právě uvedeného zjištění, tj. ohledně absence podstatného vlivu rekonstrukce ulice na kořenový systém dřevin, pro závěry žalovaného, jelikož tyto vycházely z opačného, tedy jak se následně ukázalo, mylného předpokladu znalce (ačkoli sama úvaha znalce mohla být reálnou či pravděpodobnou, jak naznačil krajský soud). Samozřejmě že pokácením stromů vždy „zmizí“ i potenciální bezpečnostní riziko, ovšem s takovou argumentací by bylo v zásadě možno pokácet jakýkoli mohutnější strom; doporučení znalců k nutnému provedení udržovacích prací nemůže být důvodem pro povolení kácení stromů. Závěrem kasační stížnosti proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný k výzvě Nejvyššího správního soudu předložil kompletní spisovou dokumentaci a dále *„pro úplnost připoj[il]“* korespondenci ohledně havarijního stavu předmětných topolů v ulici Zámostí vycházející ze strany správního orgánu prvního stupně i samotných obyvatel města, a to v době mezi vydáním rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu. K tomu Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že touto korespondencí se při projednávání posuzované věci nezabýval, protože jednak správní soudy při přezkumu správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), nadto daná

korespondence nebyla ani navržena jako důkaz. Žádná z osob zúčastněných na řízení se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[7] Nejvyšší správní soud tedy nejprve posoudil, zda je kasační stížnost přípustná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnosti (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek v mezích uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal; přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[8] Stěžovatelova zásadní námitka proti napadenému rozhodnutí žalovaného spočívá v tvrzeném porušení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, upravujícího podmínky pro vydání povolení orgánu ochrany přírody ke kácení dřevin. Toto povolení lze vydat pouze ze závažných důvodů a po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin; rozhodující správní orgán tedy vždy musí objektivně posoudit a náležitě odůvodnit, zda zájem na pokácení dřevin, vycházející ze závažných důvodů, převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování, vycházející z jejich estetického a funkčního významu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2011, č. j. 5 As 22/2011 - 100; všechna rozhodnutí zdejšího soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná z www.nssoud.cz). V daném případě správní orgány opřely svá rozhodnutí povolující pokácení skupiny topolů o závažné bezpečnostní důvody, které spatřovaly ve zhoršeném zdravotním stavu a provozní nebezpečnosti předmětných dřevin, riziku pádu větví s ohledem na umístění stromů poblíž školního zařízení a v neposlední řadě rovněž v riziku statického selhání stromů (či jiného ohrožení bezpečnosti) po provedení projektu rekonstrukce ulice, při níž dle posudku znalce Ing. Klevcova pravděpodobně dojde k závažnému poškození kořenového systému dřevin, což se následně odrazí na jejich celkovém stavu. K tomu nutno podotknout, jak ostatně opakovaně připomínal stěžovatel, že dle posudku znalce Ing. Bulíře je doporučeno právě i s ohledem na aktuální zdravotní stav a provozní bezpečnost stromů smýtit pouze jeden z nich a u zbylých tří provést udržovací a bezpečnostní opatření (konkrétně redukční a stabilizační řez s maximální redukcí os o 1/3 a následně instalaci bezpečnostních vazeb), přičemž při zajištění odborné péče je perspektiva oněch tří jedinců odhadována na 10–20 let. Uvedený závěr tak zpochybňuje přítomnost závažného důvodu pro pokácení zmíněných tří jedinců v podobě jejich zhoršeného zdravotního stavu a nízké provozní bezpečnosti, respektive rizika pádu větví, neboť nabízí řešení pro eliminaci těchto rizik; nadto onen závěr nebyl zpochybněn ani druhým posudkem, tj. znalcem Ing. Klevcovem. Toto však žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně nereflektoval.

[9] Jak totiž vyznívá z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, tento se do značné míry zaměřil na předpokládaný vliv realizace projektu rekonstrukce ulice na posuzované dřeviny, jak byl popsán ve znaleckém posudku Ing. Klevcova. Podle něj dojde v případě realizace projektu k vážnému poškození kořenových systémů dřevin (přijdou o zhruba ¼ až ½ důležitých kořenů), což se odrazí i ve snížení jejich životnosti a perspektivy; přitom provedení zásahů navržených Ing. Bulířem, který posuzoval pouze aktuální stav dřevin, bez zohlednění vlivu realizace projektu, by vedlo pouze k částečné stabilizaci dřevin, nikoli ke stabilizaci stromů jako celku (eliminaci rizika statického selhání vývratem). Nejvyšší

správní soud nerozporuje, že tak závažné narušení kořenového systému dřevin, jaké předpokládal Ing. Klevcov ve svém posudku, by skutečně mohlo znatelně navýšit bezpečnostní riziko s dřevinami spojené; nicméně takové závažné narušení se v praxi nepotvrdilo, jak upozorňoval a obrazově dokazoval stěžovatel již v řízení před žalovaným, aniž by žalovaný toto zjištění zpochybňoval, a jak se zdá i z obrazovaného materiálu pořízeného v průběhu místního šetření dne 8. 9. 2011 v rámci tohoto řízení (dokument č. 7 správního spisu žalovaného). Sám žalovaný ve svém rozhodnutí reagoval na uvedené zjištění pouze vyjádřením pochybností, zda může takový mohutný strom zůstat stabilní, pokud má jednostranně vyvinutý kořenový systém, a dále se opíral o závěry Ing. Klevcova co do vlivu rekonstrukce ulice na posuzované topoly. Takové vypořádání zmíněné námitky stěžovatele však rozhodně nelze považovat za dostatečné a řádné; předmětná námitka byla velmi relevantní a žalovaný na ni reagoval pouze povrchně vyjádřením svých pochybností a dále ji fakticky ignoroval. Obdobný přístup nadto zachoval i krajský soud, který namítané zjištění považoval za nevýznamné pro závěr o existenci závažného důvodu pro pokácení stromů a úvahu žalovaného označil za reálnou a zcela pravděpodobnou. Za této situace je třeba souhlasit se stěžovatelem, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu se spisy a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Nemůže obstát ani argument krajského soudu, že ono nové zjištění ještě umocňuje závěr žalovaného vedoucí k povolení kácení, neboť stromům chybí opora proti větru z boku. Jedná se totiž o pouhou domněnku, jelikož závěry znalce Ing. Klevcova o razantním snížení stability stromů vycházely z předpokladu situace, kdy stromy přijdou o podstatnou část svého existujícího kořenového systému, a nelze je tedy jednoduše vztáhnout i na situaci, kdy stromy přirozeně nemají kořeny vyvinuty na jednu stranu (a tedy je tam stavební práce nemohou zasáhnout).

[10] Krom výše uvedeného však Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout ani přístup žalovaného k oběma znaleckým posudkům, jež se v řízení před ním objevily. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v případě, že ve věci *„je k dispozici více znaleckých posudků na tentýž předmět zkoumání* [přičemž je nutno podotknout, že i když v nyní posuzovaném případě nebyly předměty obou znaleckých posudků totožné, v některých otázkách se překrývaly – pozn. NSS]*, je nutno především konstatovat, že mají v zásadě zcela rovnocennou důkazní hodnotu (...). Nastane-li pak situace, kdy se ve svých závěrech posudky rozcházejí a nejedná se přitom o markantní, laikem rozpoznatelný a bez technických znalostí vysvětlitelný rozpor, správnímu orgánu nesvědčí pozice arbitra, znalce, případně revizního znalce, jenž by byl sto usuzovat, který znalecký posudek je správný a který nikoliv.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011 - 79, shodně též rozsudek ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 – 60, publ. pod č. 11/2010 Sb. NSS). Takové případy je zapotřebí řešit výslechem znalců, případně dokonce dalším znaleckým posouzením. To však zároveň nevylučuje, aby nastala situace, kdy rozhodující orgán má dostatečné znalosti k posouzení rozporů mezi posudky a po srovnání obou posudků navzájem i s dalšími souvislostmi případu je schopen srozumitelně a přesvědčivě zdůvodnit, proč se přiklonil k závěrům jednoho z posudků oproti druhému (srov. obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 3/2009 - 91). Pokud ovšem správní orgán nakonec vydá rozhodnutí vycházející ze spisu, který obsahuje protichůdná sdělení a z rozhodnutí není zřejmé, které dostupné podklady vzal rozhodující orgán v úvahu a proč, je třeba takové rozhodnutí správního orgánu označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek

důvodů (musí se přitom jednat o nedostatek důvodů skutkových, nikoliv o dílčí nedostatky odůvodnění); jak judikoval zdejší soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 9 As 3/2009 - 91 (k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí souhrnně srov. též například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 2 As 14/2010 - 244).

[11] V nyní posuzovaném případě založil žalovaný své rozhodnutí ze značné míry právě na znaleckém posouzení a jeho výsledcích, přičemž k dispozici měl dva posudky, a to posudek Ing. Bulíře, předložený žalobcem, a posudek Ing. Klevcova, jehož vypracování zadal sám. Přestože žalovaný označil za podklad pro své rozhodnutí a za důkaz ve věci oba znalecké posudky, fakticky vycházel pouze z posudku Ing. Klevcova, a to bez jakéhokoli vysvětlení. Posudek Ing. Bulíře žalovaný pouze poskytl jako podklad pro vypracování posudku znalci Ing. Klevcovi a jemu zadal, aby mezi jiným posoudil i závěry Ing. Bulíře, včetně perspektivy vývoje dřevin v případě realizace udržovacích a bezpečnostních opatření navržených tímto znalcem a zároveň při realizaci projektu rekonstrukce ulice. Ve svém rozhodnutí pak žalovaný zmiňoval posudek Ing. Bulíře toliko v tom rozsahu a tím způsobem, jak byl zmiňován v posudku Ing. Klevcova, jejž žalovaný obsáhle citoval. Žalovaný nijak nezdůvodnil, proč posudek Ing. Bulíře nezohlednil i samostatně, a navíc se nezabýval ani rozpory v některých závěrech obou znalců (například rozpory co do posouzení zdravotního stavu skupiny topolů, když z posudku Ing. Klevcova je patrné, že všechny stromy mají v zásadě obdobný zdravotní stav – výrazně zhoršený, zatímco dle posudku Ing. Bulíře je zdravotní stav jednoho z jedinců uspokojivý až špatný a stav zbylých tří je uspokojivý; či rozpory co do závěrečného doporučení ohledně pokácení či zachování dřevin, když Ing. Klevcov doporučil pokácet všechny topoly, zatímco Ing. Bulíř pouze jednoho jedince a u dalších provést potřebná opatření). Žalovaný tedy měl v řízení k dispozici dva posudky, jež se v některých názorech rozcházely, těmito rozpory se ovšem žalovaný nezabýval a automaticky, bez jakéhokoli vysvětlení upřednostnil posudek, jehož vypracování sám zadal. V tomto ohledu je tak jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, k čemuž správní soudy musí přihlížet z úřední povinnosti.

[12] Byl tak vadný i postup krajského soudu, který se pokusil napadené rozhodnutí v tomto ohledu doplnit. Podle krajského soudu má znalecký posudek Ing. Klevcova vyšší vypovídací hodnotu, a to s ohledem svůj předmět (zadané otázky). Takovéto doplnění je jednak nedostatečné, ale především je ze strany krajského soudu v daném případě nepřijatelné. Krajský soud nemůže nahrazovat žalovaného, pokud jeho rozhodnutí vykazuje tak závažné vady jako v posuzované věci.

[13] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v řízení před žalovaným po předložení nových zjištění o ohledně zasažení kořenového systému stromů při realizaci projektu rekonstrukce ulice navrhoval provedení dalšího nezávislého odborného posouzení zdravotního stavu topolů, pokud by u žalovaného přetrvávaly obavy ze statického selhání stromů. Tento požadavek ovšem žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nereflektoval a nijak se k němu nevyjádřil; naopak jak rozvedeno výše, stále vycházel ze závěrů Ing. Klevcova předpokládajících závažné narušení kořenového systému dřevin při rekonstrukci ulice.

[14] S ohledem na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný pochybil, když své rozhodnutí velkou měrou opřel o závěry znalce založené na předpokladu, který se posléze ve skutečnosti ukázal mylným; skutková podstata, z níž

žalovaný vycházel, se tak ocitla v rozporu se spisy. Navíc žalovaný ve svém rozhodnutí jednostranně a bez vysvětlení vycházel ze závěrů znaleckého posudku, jež se rozcházely se závěry jiného znaleckého posudku ve věci, čímž své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Pro tyto vady měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit, což ale neučinil. Byl tak naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného než toto rozhodnutí zrušit, postupoval Nejvyšší správní soud dále podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 a současně se zrušením rozsudku krajského soudu rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 4 Ads 89/2011 - 134). V tomto dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku. Nejvyšší správní soud zároveň upozorňuje, že tento právní názor nijak nepředvídá budoucí správní rozhodnutí ve věci, které učiní správní orgán po náležitém doplnění dokazování a zvážení, zda zájem na pokácení dřevin převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování, a to s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem včetně aktuálního stavu dřevin.

[16] Jelikož Nejvyšší správní soud současně se zrušením napadaného rozsudku krajského soudu rozhodl i o zrušení rozhodnutí žalovaného, musí kromě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodnout i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku krajskému soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012). Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že stěžovatel má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti, přičemž žalovaný je povinen mu ji zaplatit. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 9 000 Kč za zaplacené soudní poplatky (3 000 Kč za žalobu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví a 5 000 Kč za kasační stížnost) a dále částkou 7 200 Kč coby odměnou za zastupování. Stěžovatel byl totiž v řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, na základě plné moci ze dne 20. 11. 2011, a jak vyplývá ze spisového materiálu, zástupce stěžovatele učinil v řízení tři úkony právní služby podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a dvakrát písemné podání soudu týkající se věci samé (žaloba ze dne 25. 11. 2011 a kasační stížnost ze dne 5. 11. 2012) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu náleží zástupci za jeden úkon právní služby odměna ve výši 2 100 Kč, za tři úkony tedy 6 300 Kč; a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu mu dále náleží náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, za tři úkony tedy 900 Kč; tj. celkem 7 200 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 7 200 Kč, tj. 1 440 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 17 640 Kč a žalovaný je povinen ji zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu